



ללדאת שבת, מחשבות על תקומת הליביא



נשות ואנשי הרוח,

י"ז בסיוון התשפ"ה
13/06/2025

יש סיפור ישן, שמקורו בנראה בכלל באי הבנה, אבל הוא עדיין סיפור טוב: שאלו את ראש ממשלת סין בשנות ה-70 מה דעתו על המהפיכה הצרפתית. תשובתו היתה: מוקדם לקבוע.

מלחמות בכלל, ומלחמות במזרח התיכון בפרט, אינן מוכרעות ביום אחד או במבצע אחד. דרושה פרספקטיבה של שבועות, חודשים, לעתים עשורים- כדי לקבוע. ובכל זאת, צריך ואפשר לעצור ליד הלילה הזה, שנמשך לתוך היום, ולהיות גאים במה שיש בו.

יש בו הרבה.

ראשית יש בו רצון. הפגנה נחושה של רצון. לא רק כח, לא רק יכולת. רצון, לפני הכל. גם במבצע שהוא של הביפרים, הדבר החשוב ביותר שישראל הפגינה הוא לא יכולת- אלא רצון. נחישות לבצע דבר כה מורכב, כה מסובך, עם שולי סיכון כה רבים- ולהצהיר: אני מוכן לעמוד במה שיידרש בעקבות זאת. אני מוכן לשאת את מחירו של המאבק על חירותי.

שנית, יש בו אי קבלה של מציאות בה אומה מאיימת להשמידנו ופועלת לשם כך באופן שיטתי. כשהייתי חניך במכללה לביטחון לאומי הגיע מרצה על איראן וסיפר על שעון שהוצב בלב כיכר חשובה בטהרן, וספר לאחר את הזמן עד להשמדתה של ישראל ב-2040. ואני זוכר ומודה שזה היה קצת מגוחך בעיניי. ואז הגיע ה-7 באוקטובר. ולבושתי, הייתי צריך אותו כדי להתייחס לשעונים כאלה יותר ברצינות. אני לא יודע מה מצבו של השעון הזה נכון להיום (אולי גם הוא הושמד בתקיפה הלילית). והאמת שמעולם לא ראיתי תיעוד שלו. אבל אני חושב שהוא ניצב בשורש הפעולה שהחלה הלילה. כמו שאמר הרמטכל מוקדם יותר היום: "ההיסטוריה הרחוקה והקרובה לימדה אותנו שמול שאיפות להשמידנו אסור להרכין ראש ומתוך כך נילחם על שמירה על קיומנו – החירות ניתנה לאלו המוכנים להיאבק עבורה". זה חלק מהאתוס שלנו. והאתוס הזה הוא חלק ממשימותינו כחיל.

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֶשֶׁר יסֹג מַחְפִּירוֹת חַיִּיו"



ללדאת שבת, מחשבות על תקומת הלאביא



י"ז בסיוון התשפ"ה
13/06/2025

ודבר אחרון לשעה זו. בפעם האלף. יש מאחורי המבצע הזה עשרות ומאות אלפי משרתים. אנשי צוות האוויר. אנשי המודיעין, אנשי המילואים שהוקפצו באישון לילה, כוחות מיוחדים. שוב ושוב אנחנו ניתקלים באשליה שיש שני צבאות- צבא עממי, צבא העם החביב וההמוני שעושה דברים "רגילים", ולצידו צבא של יחידי סגולה שעושים את הבלתי אפשרי. מה שצה"ל וכוחות הביטחון הצליחו לעשות הלילה הוא בגדר מדע בדיוני. ויש הרבה דרכים להסביר אותו. אחת הדרכים היא זו: אין דרך להעמיד יכולות מעצמתיות בתחום הסייבר, המודיעין, האוויר, טכנולוגיות ביטחוניות, פיתוח האמל"ח, ועוד- בלי התשתית הרחבה של צבא העם. בסופו של דבר הכמות היא המאפשר החשוב ביותר, המעבר ההכרחי בדרך לאיכות. צבא העם הוא לא אילוץ, הוא אינו כורח, הוא מה שמבטיח את עוצמתנו. ועל שימור וחיזוק, והרחבת צבא העם- אנחנו כחיל מופקדים.

ימים יגידו כמה גדול הנזק שנגרם לאיראן ולמשטר, אילו חלופות קמו לו, מה היה קצב ההתאוששות, וכן הלאה. אבל במאבק הארוך והמתמשך שנגזר עלינו, יש כאן בכל זאת רגע שכדאי לעצור לידו, בענווה, באיפוק, אפילו בחשבון נפש- וכן, גם בגאווה.

הימים הקרובים והשבועות הקרובים עשויים לתפוס צורות רבות ולהיות מורכבים, אולי אף קשים. כל הכנה סופה להיפרץ, ובכל מערכה מורכבת יהיו גם החמצות. בחלק מהתרחישים נידרש למשימות שונות אליהן ניקרא; בתרחישים אחרים נוביל משימות שניזום ונחולל בעצמנו. אנו נהיה נכונים לכל תרחיש ולכל צורך- במאמצי השגרה, ההכשרה, ההסברה וחיזוק הרוח, ובכל מאמץ לאומי שנידרש לו.

מאמין וסומך על החבורה הזאת,

סמואל

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֲשֶׁר יסוּג מִחִפְּיוֹת חַיּוֹ"